ÖFVERSTE STÅLHAMMAR.

Några taflor från vår storhetstid

af

C. GEORG STARBACK.

(Forts. från förra numret).

Kaptenen tycktes ingalunda belåten med förslaget, men hans dotter och äfven jungfru Anna mottogo det med förtjusning, och under prat och skratt drogo de sig jemte de båda officerarne in i det inre rummet, hvars dörr fortfarande stod öppen. Tempelherrarne och slottet var allt igenom den tråd, kring hvilken deras samtal vände sig, och hvarje ord hördes af de tre i det yttre rummet. Kaptenens ansigte mulnade dervid allt mera, Hammars likaså, men Städ såg litet emellan med en viss förnöjelse upp på Hammar. Detta väckte slutligen Hammars uppmärksamhet och han gaf omärkligt akt på Städ, hvars rörelser tydligen utvisade, att något helt annat, än det hans händer sysslade med, upptog hans själ.

— Så stygg ryttmästaren ändå kan vara! hördes Susanna säga, "det är ju att ordentligt lägga oss på pinbänken....icke förr än i morgon? Hur kan då öfversten tvinga eder till en så bråd färd just i dag?"

— Jag rår icke, min nådiga, hördes ryttmästaren svara, "tjänsten går framför allt, och brefvet måste i dag vara i kurfurstens händer!"

— Tro honom icke! inföll löjtnant von Trautman, "han vill blott göra sig så dyrköpt som möjligt, för att hans ärade person skall vinna sitt möjligast högsta värde."

Yttrandet åtföljdes af de innevarandes uppsluppna löje, hvari äfven ryttmästaren sjelf instämde. Likväl tillade han derefter, att hvad han sagt var fullt allvar.

— Skämt å sido, Fritz!" sade då löjtnanten, eller vill du verkligen inbilla oss, att ej den ryttare finnes i lägret, som skulle kunna framföra brefvet lika pålitligt, som du sjelf.

Löjtnantens yttrande åtföljdes af ett ställningssteg strax vid dörren, och der stod hög och stel den reslige Städ.

— Jag åtager mig att frambära brefvet!" sade han.

Alla sågo med förvåning på ryttaren, som sjelf tycktes känslolös för de blickar, hvilka rigtades mot honom.

— Vill kaptenen gifva mig urlof från packningen, så sitter jag genast upp! tillade Städ.

Emedan blott en ringa del af packningen återstod, kunde ej kaptenen finna något skäl att säga nej, och så fick Städ lof att lemna kaptenen, hvarpå han aflägsnade sig på samma gång som ryttmästaren. En kort stund derefter gick äfven löjtnanten.

Men Hammar hade ingen ro i sin själ efter hvad han nu hört. Han verkställde sitt arbete med en skyndsamhet, som om en feberaktig oro bemäktigat sig honom. När han slutligen slagit igen locket på den stora kistan, såg han sig omkring i rummet. Kaptenen hade gått ut; han var således ensam, men han hörde, att de båda flickorna befunno sig kvar i rummet invid, och efter några ögonblicks eftersinnande, hvarunder han sökte liksom betvinga branden i sitt inre, gick han beslutsamt öfver tröskeln till det inre rummet.

Susanna satt och lutade hufvudet mot handen, och hennes ögon hvilade omedvetet på blommorna, hvilka stodo i en silfverbägare på bordet, men hvilkas skönaste syster, den dyrbara purpurröda rosen, låg sönderplockad och förtrampad på golfvet. Jungfur Anna satt vid fönstret och såg ut på gatan. Synbarligen väntade hon på de båda officerarnes återkomst.

Med en frågande blick, full af förvåning, såg Susanna upp på Hammar, som ämnade hon spörja: hvad vill du härinne?

— Om förlåtelse, stammade Per, jag hade en bön till eder, jungfru Susanna....

— Den beviljar jag på förhand, svarade Susanna, icke utan en skymt af misslynthet att blifva störd i sina drömmar, "men nu har jag ej tid att höra derpå.... i morgon, Per, i morgon-"

"Säg icke så, jungfru Susanna," återtog Per, "I gören mig förtviflad, så mycket mer som jag måste förefalla eder obegriplig, men jag ber eder.. ....jag ville afråda eder....rid icke till Tempelherrarnes slott!"

Förvåningen i Susannas sköna ansikte skiftade i harm, och hennes stora, strålande ögon blickade så kallt som stjernorna en vinternat på den förmätne ryttaren, hvilken vågade icke blott bedja utan gifva råd. Äfven Annas fina kind färgades af purpur, och hennes ljufva blick hvilade för en stund på mannen, hvilken stod så brydd och förlägen och knappast vågade se upp.

— I blifven vred på mig, stolta jungfru, sade han med darrande stämma, "jag ser det, men I veten väl dock, att jag ville gå i döden för eder, om I fordraden det....nu gäller det för eder så mycket som lifvet och mera....

— Förstår du icke, Per, sade Susanna, att dina ord innebära en anklagelse mot de män, hvilka äro min fars umgängesvänner?"

— Det är just derför, jungfru Susanna ,som jag har så svårt att säga hvad jag vill.

— Så är det bäst att icke säga det!"

— Jag kan ej bevisa, hvad jag fruktar, men jag beder eder för eders faders skull....afstå från den föreslagna lustridten, jag säger eder, att den skall sluta med sorg! Vissten I rätt, huru det går till här i lägerlifvet, kunden I ana, huru dessa unge herrar leka med det heligaste på jorden, så skullen I icke finna min bön så förmäten, utan lyssna dertill.....

Anna lemnade fönstret och gick fram till Susanna, hvars hand hon fattade, under det hon med nästan tårdränkta ögon bedjande såg på henne. Susanna rodnade lätt, men antog omedelbart derpå ett om möjligt ännu mera kallt och strängt utseende.

— Jag visste icke, att Per Hammar ville komma fram med skvaller inför mig.....

Susanna misstog sig helt och hållet om bevekelsegrunden till ryttarens handlingssätt. Hon visste, att han älskade henne, och med den framtid som enligt hvad hennes far många gånger yttrat stod öppen för Per jemte hans egen personlighet både till det yttre och det inre, så fans det stunder då hon sjelf drömde om lycka vid den ståtliga ynglingens sida. Men så kom den tyske ryttmästaren och fästade sitt öga på henne, och så småningom, utan att hon sjelf märkte det, omtöcknades bilden af den höge, allvarlige, svenske ynglingen och hon tjusades ofrivilligt af Fritz von Krokows allt öfverglänsande skönhet och ridderliga väsende. Nu fattade hon Pers uppträdande helt och hållet som en yttring af svartsjuka, och hon blef i sitt sinne uppbragt öfver hans inbilskhet och oförskämdhet. Derför fattade hon Annas hand och reste sig upp samt lemnade rummet utan att skänka den stackars Per en blick till afsked.

Denne stod bestört och stirrade en stund framför sig. Det blef med ens så tomt och mörkt inom honom, all hans glädje af lifvet syntes honom förstörd, uppryckt och förtrampad liksom den sköna blomman öfver hvars blad hans drömmars stolta herskarinna nyss gått fram. Hans förtviflan gaf sig luft i en tung suck, som pressade sig fram öfver hans läppar, och så gick han med dröjande steg ut ur kapten Wittes bostad.

Kärleken är ett underligt ting, och med skäl framställes han med en bindel för ögonen. Den simple, fattige ryttaren, som utgått ur kojan, älskade den sköna, strålande Susannna Witte! Han sjelf, vid han gick gatan fram, huru förmätet han kastat sina tankar upp till den höjd, dit han väl aldrig kunde komma, och ett vemodigt leende drog dervid öfver hans välformade läpp. Men det var en sak för sig, att hans tankars mö skulle räddas undan den öfverhängande fara, som hotade att förderfva henne. På detta ensamt rigtade Per alla sina tankar, och huru han hvälfde dem, stannade de alltid dervid, att en hastig afresa från staden var det enda möjliga sättet att frälsa Susanna. Men huru skulle detta gå till?

Just som denna fråga utvecklade sig inom honom, träffades hans öra af ett skarpt hästraf, och han såg upp. Det var Städ, som svängde om vid ett hörn längst bort på gatan. Han skulle nu fullgöra sitt löfte till ryttmästaren. Detta ledde plötsligt Pers tankar in på en annan stråt och han såg nu Städ invecklad i ett företag, som han helt visst icke var vuxen, men som kanske skulle störta såväl honom sjelf, som ock medföra honom något ännu värre. Ty för ett hufvud, sådatn som Per Hammars var det lätt att inse, det allt som under den senaste tiden skett, icke var sådant som rikskansleren herr Johan Baner ville hafva det, och ju mera han sammanträngde sina tankar härpå, desto tydligare blef det honom, att något måste vara på färde, som kanske skulle kunna förekommas, om något oförmodadt hinder uppställde sig i den plan, som Sveriges ovänner hopsmidt. Åtminstone borde icke en svensk man, och allra minst en så genomärlig och hederlig gosse som Städ rida såsom bud från den ene ränksmidaren till den andre. Dessutom, hvem kunde veta, om han icke, ifall det lyckades honom att hindra Städ från att utföra ryttmästarens uppdrag, just derigenom bäst skulle förekomma äfven den olycka, som rufvade öfver Susanna?

Hastigt som blixten genomkorsade dessa tankar hans själ, och lika hastigt var hans beslut fattadt. Här var ej heler någon tid att förlora, om han ville upphinna Städ. Hammar sadlade derför sin häst, ett stort, präktigt djur, som knappast någon annan än han på hela skvadronen mäktade rida, och inom några ögonblick ilade äfven han utåt vägen till Schénebeck och Barby, der det kursachsiska högkvarteret var. Han hade hunnit ungefär en half mil söder om Magdeburg utan att se en skymt af Städ, hvilken således måste sprängt i väg med förtviflans fart, då han plötsligt fick se en häst ligga störtad vid vägkanten. Han kände icke till en början igen kreaturet. Städs var det icke, ty hans häst var af en helt annan färg och skulle väl hållit ut vägstycket till Barby. Men när han såg närmare efter, igenkände han tydligen en af trosshästarne, och nu flög det för honom, att Städ sannolikt icke velat begagna sin ryttarehäst för denna ridt. Ett drag af tillfredsställelse for öfver hans ansigte, och han lemnade det döende djuret, öfvertygad om att han nu snart skulle upphinna Städ.

Så gjorde han ock. Några ögonblick förflöto, och så fick han se, hvar Städ gick fram med stormsteg utefter vägen.

— Hållah, Städ!" ropade han, när han hunnit så nära, att hans stämma kunde höras, och tillade, sedan han var invid honom, "är det ditt allvar att tillryggalägga vägen till fots?"

Men Städ svarade icke. Han såg grym ut och påskyndade sina steg, utan att ens se upp på Hammar.

— Jag har skyndat efter dig, fortsatte den senare, blott för att få tala ett ord eller par med dig, innan du verkställer rytmästarens uppdrag.. har du rätt betänkt dig, Städ, när du går tyskens ärenden....dn är harmsen på mig, jag vet det, men du kan väl ändå tro mig, att jag icke vill dig något ondt, utan förr vill hjelpa dig allt, hvad jag förmår?

Städ började fräsa och spotta. Det var ett tecken, att han snart skulle få tungbandet loss. Men ännu sade han intet.

— Nog lärer du det förstå, fortsatte Hammar, att det icke hänger rätt ihop med allt det som nu förehafves.... Här komma de tågandes, de som skola vara våra vänner och bara befalla och höta åt oss, och så skola vi bums rycka upp och lemna det ena goda kvarteret efter det andra.... Jag säger dig det för visso, Städ, brefvet som du skall framföra till Öl-Göran — så kallades med ett spenamn den sachsiske kurfursten — hör ihop men det här trasslet som skottspolen med väfven....! Och du skulle gå slika ärenden, Städ.... det vill jag icke tro om en Svenarumsgosse...."

— Prata kan du!" utstötte ändtligen Städ, och en lätt rodnad färgade hans väderbitna kind, i det han tillade: jag vill väl se en gång, om icke gerningen ock skall tala....

Hans ögon brunno så hvasst, och han tog ut ett par jättesteg för att visa Hammar, att hans beslut var fast, hvad han så än kunde mena med sin "gerning", som skulle tala bättre än Hammars "prat". Men denne följde envist med, och allt häftigare blefvo Städs rörelser. Slutligen rann sinnet till på honom och han ryckte upp sin långa ryttarepistol, som han tagit ur sadelhölstret på den störtade hästen, samt sträckte mynningen mot Hammar.

— Vänd om! — röt han, — eller blifver detta din sista stund.... tror du, att en tapper arm i evighet skall stå tillbaka för en talande tunga? ....Jag skall visa dig annat.... generalen, öfversten, alla hafva de blott ögon för dig.... det skall blifva slut på den visan, och därför vandrar jag denna vägen, och antingen skall jag blifva koropral innan året, eller ock skall jag sätta lifvet till.... se så, nu vet du, hvad du behöfver veta, och lemna mig nu i fred.!

De fälda orden visade tydligt, att mannen hade något i sinnet, som han ämnade utföra, och att han begagnat ryttmästarens uppdrag såsom ett medel att vinna sitt enskilda syftemål. Men det var också klart för Hammars skarpa blick, att det var ett förtvifladt beslut, som sprungit upp i kamratens hjerna. Han stannade en stund, men fattade äfven hastigt sitt beslut och var ögonblickligen åter vid Städs sida. Denne hade, sedan han talat ut, fortsatt sin gång, fullt öfvertygad, att Hammar nu skulle finna omöjligheten af något som helst inflytande på honom. När han nu åter hörde hästtrampet tätt invid sig, vände han sig häftigt om och rusade besinningslöst emot Hammar. Det var endast genom en plötslig kastning åt sidan, som denne undgick att träffas af Städs kvla. Ännu mera uppretad af Hammars lugn, ryckte Städ upp sitt svärd och vände spetsen mot hästens bringa, men lika hastigt blixtrade svärdet i Hammars hand, och ett väldigt slag sänkte Städs svärdspets mot jorden.

— Är du från dina sinnen, Städ? — ropade Hammar och sprang af hästen.

Nu började en strid för brinnande lifvet, åtminstone hvad den anfallande beträffade, ty Städ högg alldeles ursinnigt in på Hammar. Denne var dock en skicklig fäktare, och hans arm var fullt ut lika stark som Städs, så att han lyckades värja sig. Det var tydligen hans mening att, om möjligt, trötta ut Städ och sedan afväpna honom. Men det såg ut, som skulle Hammar nödgas stanna vid blotta afsigten, ty Städ var icke den, som så snart tröttades, och vreden förökade dessutom nu hans krafter till det otroliga. Häraf förmåddes Hammar så småningom och emot sin föresats att gå anfallsvis till väga.

Midt under det de som bäst utdelade sina hugg, kom en afdelning ryttare i sporrsträck ridande utefter vägen. Det var en afdelning af det Krokowska regementet, och när anföraren fick sigte på de båda stridande, gaf han sin häst sporrarne. Inom några ögonblick var han vid deras sida, så att de, innan de visste ordet af, voro omgifna af en tätt sluten ring. Detta skedde i samma stund, som lyckan eller olyckan lät Hammars klinga träffa Städ vid handen, der den var sluten kring svärdfästet, så att han förlorade tvenne fingrar och dessutom erhöll ett djupt sår i nedre delen af armen.

I den svenska krigslagen var envig strängt förbjudet och här var saken så öppendaglig och visade sig dertill nästan i ljuset af ett lömskt anfall, ty så väl anföraren, som hvar och en af de omgifvande ryttarne kunde svära på, att Hammar anfallit Städ och han ofelbarligen gifvit honom hans bane, om de ej kommit i rättan tid för att hindra det. Också greps Hammar genast och fördes till Magdeburg, der krigsrätten snart skulle draga ett streck öfver alla hans framtidsdrömmar.

Städ blef så godt sig göra lät förbunden, men i stället att fortsätta sin väg till Barby, vände äfven han om mot Magdeburg. Så mycket hade dock Hammar vunit, ehuru, om priset derför skulle blifva hans lif, detta var nog högt.

I ett stort och högt rum, anordnadt med 1600-talets allvarsamma och tunga smak, med djupa fönsternischer, framför hvilka hängde tjocka, med fransar försedda gardiner, jemförelsevis låga dörrar, panelade, rikt utskurna väggar och en långt fram i rummet utspringande spisel, prydd med mästerligt bildhuggeriarbete, — I detta rum befann sig den svenske rigskansleren, Axel Oxenstjerna.

Hans höga, kraftfulla gestalt var ännu oböjd, ehuru håret börjat gråna, och hans stora, liffulla öga blickade med samma lugna skärpa som alltid ut öfver det flydda, det närvarande och det kommande. Han satt tillbakalutad i en hög, skinnklädd karmstol, och hans högra hand hvilade på ett uppbrutet bref, som han nyss fått från svenska rådet. Det låg framför honom på det stora bordet, som var betäckt af skrifvelser. Den venstra handen uppehöll det nedlutade hufvudet. Han satt försjunken i tankar, och det var så tyst omkring honom, som i en graf, eller hellre som det är i jorden, där de osedda krafter verka, hvilka gjuta lifssaft i trädets rot.

Mer än någonsin var ock nu tidpunkten sådan, att den kräfde ansträngning af alla krafter, enighet, ihärdighet och mod, för att icke hela den stolta byggnad, hvilken uppburits af hjeltekonungens storhet, skulle ramla och i sitt fall draga med sig och under sina spillror begrafva ej blott den yttre ställningens glans och makt, utan äfven det inre lifvets, andens och hjertats frihet, sjelfständighet och frid, just det, som varit hufvudmålet för den åldrige ministerns och hans konungslige väns bästa arbete. Och må man ej undra på, om någon gång, då, såsom nu, medvetandet om vanskligheten och fåfänglighet af mensk liga sträfvanden trängde sig djupare in i själen, menniskan tog ut sin rätt äfven hos denne starke ande, och anletets drag tillkännagåfvo den strid, som utkämpades i hans inre. Men derutinnan var Axel Oxenstjernas själskamp af en annan art, att hos honom icke striden gälde rätt eller orätt, eller frestelser i vanlig mening, utan hvad som kunde vara bäst för fosterlandet, hvad som kunde föra rakaste vägen till det mål, för hvilket den store konungen och så många, många med honom gifvit sitt lif. Och nu, i detta ögonblick, var det mindre fråga om att gå framåt till detta mål, än att med minsta förlust gå tillbaka derifrån. Opålitligheten, fegheten, egennyttan hos alla dessa durchlauchtigheter, och oron, harmen, den rättmätiga hjältevreden att till följd deraf tvingas till ett betraktelsesätt och en utgångspunkt för sina handlingar, som var en ny, plötslig, detta bildade tillsammans en smältugn, ur hvars heta flammor knappast en annan ande än Axel Oxenstjernas kunnat utgå med bibehållande af sin viljas guld.

Han afbröts i sina tankar af ett ställningssteg tätt vid den ena dörren, — ty trenne sådana förde till rikskanslerens arbetsrum, — och när han såg upp, stod en lång, skulderbred ryttare vid dörren. Rikskansleren såg förvånad på mannen.

Det hörde till ovanligheterna, att någon oanmäld inträdde till honom, synnerligast på den väg hvilken ryttaren utan tvifvel kommit, hvilken uteslutande begagnades af rikskanslerens egen betjening. Emellertid stod ryttaren der, tyst och stel, som om han tillhört väggens skulpturverk och helt plötsligt blifvit inskuffad på sin plats. Rikskansleren väntade några ögonblick att få höra honom tillkännagifva sitt ärende, men då detta ej inträffade, sporde han honom slutligen till, hvad han ville.

— Bofstreck! — framstammade ryttaren, som om han haft svårt att få ordet öfver sina läppar.

— Käre vän, — tillade rikskansleren, "har du kommit något sådant på spåren, som rör dig sjelf, så anmäl det för din kapten eller öfverste.... eller har du någon särskild mening med att vända dig till mig?.... Hvad är ditt namn och hvarifrån är du?

— Städ, nådige herre, är mitt namn, och i Svenarum i Småland hör jag hemma.... och nu är det så att.... — Han tycktes genom uttalandet af sitt namn och sin födelseort hafva fått tungbandet löst, men så stannade han plötsligt igen, och rikskansleren måste åter göra en fråga, hvad han egentligen ville.

— Se, jag har länge varit liksom harmsen på Hammar, — sade han slutligen, — och nu är det så, att han är dömd till döden och skall skjutas i morgon.... men det är en evig orättvisa, och får icke ske, så sant jag är hans närmaste man i ledet....

Städ berättade så småningom och med många afbrott sin historia och orsaken, hvarför han var "liksom harmsen" på Hammar, hvarpå han tillade:

— Och nu, nådige herre, var det jag som högg först, och jag vill nu stå för, att Hammar är en ståtlig pojke, som förstår sköta svärdet lika godt som jag, och bättre.... och därför vill jag låta harmen fara, och nu veten I allt, och skall något lif spillas så är det mitt och icke Hammars.... han har ock ett hufvud och ett par ögon, som se genom det tjockaste mörker, så att han kan, hvar han får lefva, blifva riket till mera nytta än hvad jag kan....

Rikskansleren såg med välbehag på den bleke ryttaren, under hvars stenhårda yta så mycken känslighet dolde sig, och emedan, mähända just på grund deraf, hans intresse väcktes mera, än som annars varit fallet, så väl för Städ som för hans till döden dömde kamrat, sporde han närmare om hvad som föranledt enviget.. Städ började stamma och tycktes nu hafva mera svårt än förut att komma fram med hvad han ville säga.

— Kurfursten, — började han, och på rikskanslerens förnyade spörsmål sade han liksom för att förklara hvad han menade med kurfursten, — ja, Öl-Göran, förstås.... se jag gick raka vägen att taga lifvet af honom....

— Karl, hvad djerfves du säga....? — utropade rikskansleren och sprang upp från sin stol.

— Jo.... jag ville mörda kurfursten, — sade Städ helt lugnt och tillade, — allt på ärligt vis, nådige herre, på svenskt vis.... jag ville säga honom rent ut sanningen i synen, och nu träffas vi båda inför vår nådige herre, salig kungen, hos Gud i himmelen, det ville jag säga, och så gifva honom ett ärligt svenskt hugg genom hans fega hjerta.... och sedan, när jag så var död, för det kunde jag väl begripa, att mitt lif ej derefter hade varit mycket värdt, så skulle jag väl ändå en gång tagit föresteget framför Hammar, tänkte jag.... men nu tänker jag det ej mer, och nu är det som det är, och rätt skall vara rätt....

(Forts.)

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsgödslens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen, kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.